

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 174 (XVIII) — Nr. 588

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 7 iulie 2006

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
270.			de Hotărârea Guvernului nr. 911/2005 privind stabilirea condițiilor de introducere pe piață și de punere în funcțiune a dispozitivelor medicale
			7
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
		157.	— Ordin al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Comitetului interministerial pentru supravegherea și controlul oficial al alimentelor și hranei pentru animale
	2		7–9
Protocol adițional între Guvernul României și Guvernul Republicii Indonezia la Acordul dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Indonezia privind promovarea și protejarea investițiilor, semnat la București la 26 iunie 1997	2–3	213/1.283/1.132/C.	— Ordin al ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale, al ministrului administrației și internelor și al ministrului justiției pentru aprobarea onorariilor maxime aplicabile conform prevederilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 20/2006 privind acordarea de facilități producătorilor agricoli și crescătorilor de animale în perioada de preaderare la Uniunea Europeană, corespunzătoare activităților de realizare și de verificare a lucrărilor de specialitate din domeniile cadastrului, geodeziei și cartografiei desfășurate de către persoanele fizice și juridice autorizate pe teritoriul României
892.			9–10
— Decret privind promulgarea Legii pentru ratificarea Protocolului adițional dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Indonezia, semnat la București la 7 decembrie 2005, la Acordul dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Indonezia privind promovarea și protejarea investițiilor, semnat la București la 26 iunie 1997	3	438.	— Ordin al ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale privind schimbarea sediului Sucursalei Teritoriale Mureș—Olt a Administrației Naționale a Îmbunătățirilor Funciare
			10
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
813.		788.	— Ordin al ministrului sănătății publice pentru modificarea și completarea Ordinului ministrului sănătății nr. 466/2006 privind înființarea comisiilor consultative ale Ministerului Sănătății
			10–12
816.		ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
— Hotărâre pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 992/2005 privind limitarea utilizării anumitor substanțe periculoase în echipamentele electrice și electronice	5–6	Hotărârea din 26 ianuarie 2006, definitivă la 26 aprilie 2006, în cauza Lungoci împotriva României (Cererea nr. 62.710/00)	
837.			12–16
— Hotărâre privind reclasificarea protezelor pentru articulațiile de umăr, genunchi și șold prevăzute			

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru ratificarea Protocolului adițional dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Indonezia, semnat la București la 7 decembrie 2005, la Acordul dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Indonezia privind promovarea și protejarea investițiilor, semnat la București la 26 iunie 1997****Parlamentul României** adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se ratifică Protocolul adițional dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Indonezia, semnat la București la 7 decembrie 2005, la Acordul dintre

Guvernul României și Guvernul Republicii Indonezia privind promovarea și protejarea investițiilor, semnat la București la 26 iunie 1997, ratificat de România prin Legea nr. 8/1998.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
BOGDAN OLTEANU

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 29 iunie 2006.
Nr. 270.

PROTOCOL ADIȚIONAL**între Guvernul României și Guvernul Republicii Indonezia la Acordul dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Indonezia privind promovarea și protejarea investițiilor, semnat la București la 26 iunie 1997**

Guvernul României și Guvernul Republicii Indonezia, denumite în cele ce urmează *părți contractante*, ținând seama de faptul că, în conformitate cu Tratatul de aderare a României și Bulgariei la Uniunea Europeană, semnat la Luxemburg la 25 aprilie 2005, România va deveni membră a Uniunii Europene de la 1 ianuarie 2007, luând act de obligația României de a întreprinde toate demersurile necesare pentru a elimina incompatibilitățile dintre dreptul comunitar și toate acordurile internaționale încheiate, inclusiv Acordul dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Indonezia privind promovarea și protejarea investițiilor, semnat la București la 26 iunie 1997, luând în considerare principiile generale ale Convenției de la Viena privind dreptul tratatelor din 1969, au convenit cele ce urmează:

ARTICOLUL 1

Următorul articol va fi inserat după articolul X și se va citi după cum urmează:

„ARTICOLUL X bis

Art. IV.1, IV.2 și VII.1 se vor aplica fără a aduce prejudicii măsurilor adoptate de Uniunea Europeană.“

ARTICOLUL 2

Următorul articol va fi inserat după articolul XI și se va citi după cum urmează:

„ARTICOLUL XI bis

Prezentul acord poate fi modificat dacă se consideră necesar, prin consimțământul reciproc al părților.“

ARTICOLUL 3

Alineatul 3 al articolului IV va fi înlocuit în totalitate cu următoarea formulare:

„3. Prevederile acestui acord referitoare la tratamentul nediscriminatoriu și tratamentul națiunii celei mai favorizate nu se vor aplica avantajelor prezente sau viitoare acordate de oricare parte, în virtutea apartenenței la sau asocierii cu o uniune vamală, economică sau monetară, o piață comună sau zonă de comerț liber, investitorilor statelor membre ale unei astfel de uniuni, piețe comune ori zone de comerț liber sau ai oricărui stat terț. Acest tratament nu se va referi nici la vreun avantaj pe care oricare parte îl acordă

investitorilor unui stat terț în virtutea unui acord de evitare a dublei impuneri sau a altor acorduri pe bază de reciprocitate, referitoare la impozitare.“

ARTICOLUL 4

Articolul XII va fi amendat prin adăugarea unui nou alineat, 4, având următoarea formulare:

„4. Prin derogare de la art. XII.2, în cazul în care viitoarele obligații ale României în calitate de membru al Uniunii Europene vor impune modificarea prezentului acord, acesta va fi amendat, dacă este necesar, prin acordul părților, în vederea asigurării conformității sale cu respectivele obligații.“

ARTICOLUL 5

Prezentul protocol adițional va face parte integrantă din acord și va fi supus procedurilor constituționale cerute de legile naționale ale părților contractante.

ARTICOLUL 6

Prezentul protocol adițional va intra în vigoare la data primirii ultimei notificări prin care părțile contractante își vor comunica reciproc îndeplinirea procedurilor legale interne pentru intrarea acestuia în vigoare și va rămâne în vigoare atâta timp cât acordul rămâne în vigoare.

Drept care subsemnații, pe deplin autorizați de către guvernele lor, au semnat acest protocol adițional.

Semnat la București la 7 decembrie 2005, în două și engleză, toate textele fiind egal autentice. În caz de
exemplare originale, fiecare în limbile română, bahasa indonesia divergențe în interpretare, textul în limba engleză va prevala.

Pentru Guvernul României,
Claudiu Doltu,
secretar de stat
la Ministerul Finanțelor Publice

Pentru Guvernul Republicii Indonezia,
Nuni Turnijati Djoko,
ambasador extraordinar și plenipotențiar
al Republicii Indonezia în România

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind promulgarea Legii pentru ratificarea Protocolului adițional dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Indonezia, semnat la București la 7 decembrie 2005, la Acordul dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Indonezia privind promovarea și protejarea investițiilor, semnat la București la 26 iunie 1997

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru ratificarea Protocolului adițional dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Indonezia, semnat la București la 7 decembrie 2005, la Acordul dintre Guvernul României și Guvernul

Republicii Indonezia privind promovarea și protejarea investițiilor, semnat la București la 26 iunie 1997, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 28 iunie 2006.
Nr. 892.

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea amendamentului convenit prin schimbul de scrisori semnate la București la 12 ianuarie 2006 și la Zagreb la 21 februarie 2006, între Guvernul României și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare, cu privire la Acordul de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare, semnat la București la 3 aprilie 2002, pentru finanțarea Proiectului de dezvoltare rurală

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 20 din Legea nr. 590/2003 privind tratatele și al art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2002 privind ratificarea Acordului de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare, semnat la București la 3 aprilie 2002, pentru finanțarea Proiectului de dezvoltare rurală, aprobată prin Legea nr. 563/2002, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă amendamentul convenit prin schimbul de scrisori semnate la București la 12 ianuarie 2006 și la Zagreb la 21 februarie 2006, între Guvernul României și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare, cu privire la Acordul de împrumut dintre România

și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare, semnat la București la 3 aprilie 2002, pentru finanțarea Proiectului de dezvoltare rurală, ratificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2002, aprobată prin Legea nr. 563/2002, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul finanțelor publice,
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu
p. Ministrul afacerilor externe,
Anton Niculescu,
secretar de stat
Ministrul administrației și internelor,
Vasile Blaga

București, 21 iunie 2006.
Nr. 813.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
Cabinet secretar de stat

12 ianuarie 2006*)

BANCA MONDIALĂ

Domnului Anand K. Seth
Director de țară
Unitatea de țară pentru Europa Centrală și de Sud
Regiunea Europa și Asia Centrală

Stimate domnule Seth,

Referitor la: Amendament la Acordul de împrumut nr. 4.654 RO pentru Proiectul de dezvoltare rurală

Acordul de împrumut nr. 4.654 RO pentru Proiectul de dezvoltare rurală a fost semnat în aprilie 2002 și a intrat în vigoare la 1 august 2002.

În decursul ultimelor luni, reprezentanții Ministerului Finanțelor Publice, Ministerului Administrației și Internelor și ai Fondului Român de Dezvoltare Socială au analizat ultimele evoluții în implementarea Proiectului de dezvoltare rurală, inclusiv modul de utilizare a sumelor corespunzătoare fiecărei categorii a împrumutului, precum și perspectivele privind anul următor de implementare.

În acest sens, s-a subliniat că sumele inițial alocate pentru proiectele de investiții și consultanță trebuie suplimentate și că în același timp se înregistrează economii în cadrul unor categorii.

De aceea, pentru a facilita o implementare mai eficientă a Proiectului de dezvoltare rurală, Ministerul Administrației și Internelor și Fondul Român de Dezvoltare Socială au solicitat mai multe realocări între categoriile împrumutului, pe care le supunem aprobării Băncii, după cum urmează:

— dolari S.U.A. —

Categoria	Suma alocată din împrumut	Sume ce urmează a fi realocate	Sume după realocare
(1) Subgranturi:			
a) în cadrul părții B.1 a proiectului	30.086.300	(+) 1.765.240	31.851.540
b) în cadrul părții B.2 a proiectului	2.000.000	(-) 30.000	1.970.000
(2) Bunuri	337.290	(-) 22.290	315.000
(3) Servicii de consultanță și instruire:			
a) în cadrul părții B.1 a proiectului	3.055.010	(+) 669.990	3.725.000
b) în cadrul părții B.2 a proiectului	119.420	(-) 42.300	77.120
c) în cadrul părții C.1 a proiectului	1.317.120	(+) 247.880	1.565.000
(4) Costuri curente de funcționare:			
a) aferente UMP și UIP	482.060	0	482.060
b) aferente FRDS	85.280	(-) 71.000	14.280
(5) Nealocate	0		0
TOTAL:			40.000.000

În speranța unui răspuns favorabil, rămân al dumneavoastră sincer,
Claudiu Doltu,
secretar de stat

BANCA INTERNAȚIONALĂ PENTRU RECONSTRUCȚIE ȘI DEZVOLTARE
Biroul regional Europa Centrală și de Sud, Zagreb, Croația

21 februarie 2006*)

Excelenței Sale
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu
Ministrul finanțelor publice
București, România

Stimate domnule ministru,

**România: Proiectul de dezvoltare rurală (împrumut nr. 4.654 RO)
Realocarea sumelor împrumutului**

Ne referim la Acordul de împrumut (*Acordul*) pentru proiectul menționat, dintre România (*Împrumutul*) și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare (*Banca*), datat 3 aprilie 2002. Ne referim, de asemenea, la scrisoarea domnului Claudiu Doltu, secretar de stat, datată 12 ianuarie 2006, prin care se solicită Băncii să realoce anumite sume în cadrul împrumutului.

*) Traducere.

Suntem încântați să răspundem cererii dumneavoastră. De aceea, Banca, prin aceasta, realocă sumele împrumutului, așa cum este stabilit în prezent în tabelul din paragraful 1 al anexei nr. 1 la Acord, după cum urmează:

— 1.765.240 dolari S.U.A. de la categoria (5) (Nealocate) la categoria (1) a) (Subgranturi în cadrul părții B.1 a proiectului);

— 699.990 dolari S.U.A. de la categoria (5) (Nealocate) la categoria (3) a) (Servicii de consultanță și instruire în cadrul părții B.1 a proiectului); și

— 30.000 dolari S.U.A. de la categoria (1) b) (Subgranturi în cadrul părții B.2 a proiectului); 22.290 dolari S.U.A. de la categoria (2) (Bunuri); 42.300 dolari S.U.A. de la categoria (3) b) (Servicii de consultanță și instruire în cadrul părții B.2 a proiectului) și 71.000 dolari S.U.A. de la categoria (4) b) (Costuri curente de funcționare aferente FRDS) la categoria (3) c) (Servicii de consultanță și instruire în cadrul părții C.1 a proiectului).

În mod corespunzător, sumele alocate acum diferitelor categorii sunt indicate în anexa la această scrisoare.

Al dumneavoastră sincer,

Anand K. Seth,

director

Europa Centrală și de Sud
Regiunea Europa și Asia Centrală

ANEXĂ

Copii pentru:

Domnul Claudiu Doltu
Secretar de stat
Ministerul Finanțelor Publice
București, România

Domnul Ad Melkert
Director executiv
Banca Mondială

Categoria	Suma alocată din împrumut (exprimată în dolari S.U.A.)	% din cheltuieli ce vor fi finanțate
(1) Subgranturi:		100%
a) în cadrul părții B.1 a proiectului	31.851.540	
b) în cadrul părții B.2 a proiectului	1.970.000	
(2) Bunuri	315.000	100% din cheltuielile externe, 100% din cheltuielile locale (cost ex-factory) și 80% din cheltuielile locale
(3) Servicii de consultanță și instruire:		100% din cheltuielile externe și 80% din cheltuielile locale
a) în cadrul părții B.1 a proiectului	3.725.000	
b) în cadrul părții B.2 a proiectului	77.120	
c) în cadrul părții C.1 a proiectului	1.565.000	
(4) Costuri curente de funcționare:		75%
a) aferente UMP și UIP	482.060	
b) aferente FRDS	14.280	
(5) Nealocate	0	
TOTAL:	40.000.000	

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 992/2005 privind limitarea utilizării anumitor substanțe periculoase în echipamentele electrice și electronice

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Guvernului nr. 992/2005 privind limitarea utilizării anumitor substanțe periculoase în echipamentele electrice și electronice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 822 din 12 septembrie 2005, se modifică și se completează după cum urmează:

1. După alineatul (2) al articolului 4 se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Anexa se actualizează prin ordin comun al ministrului economiei și comerțului și al ministrului mediului și gospodării apelor, în funcție de evoluția progresului tehnic în domeniu.“

2. Mențiunea privind transpunerea normelor comunitare va avea următorul cuprins:

„Prezenta hotărâre transpune Directiva 2002/95/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind limitarea utilizării anumitor substanțe periculoase în echipamentele electrice și electronice, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 037 din 13 februarie 2003, Decizia Comisiei 2005/618/CE care amendează Directiva 2002/95/CE a Parlamentului European și a Comisiei, în scopul stabilirii valorilor maxime ale concentrațiilor anumitor substanțe periculoase în echipamentele electrice și electronice, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 214 din 19 august 2005, Decizia Comisiei

2005/717/CE de modificare, în scopul adaptării la progresul tehnic, a anexei Directivei 2002/95/CE privind limitarea utilizării anumitor substanțe periculoase în echipamentele electrice și electronice, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 271 din 15 octombrie 2005, și Decizia Comisiei 2005/747/CE de modificare, în scopul adaptării la progresul tehnic, a anexei Directivei 2002/95/CE privind limitarea utilizării anumitor substanțe periculoase în echipamentele electrice și electronice, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 280 din 25 octombrie 2005.“

3. Anexa se înlocuiește cu anexa la prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Ministrul economiei și comerțului,
Codruț Ioan Șereș
Ministrul mediului și gospodăririi apelor,
Sulfina Barbu

București, 21 iunie 2006.
Nr. 816.

ANEXĂ

UTILIZĂRILE

plumbului, mercurului, cadmiului, cromului hexavalent, difenililor polibromurați (PBB) sau difenileterilor (PBDE) care sunt exceptate de la prevederile art. 4 alin. (1) din hotărâre

În aplicarea prevederilor art. 5 paragraful 1 lit. (a) din Directiva 2002/95/CE, sunt tolerate concentrații maxime de 0,1% în greutate de plumb, de mercur, de crom hexavalent, de difenili polibromurați (PBB) sau eteri de difenili polibromurați (DEPB) în materiale omogene, precum și o concentrație maximă de 0,01% în greutate de cadmiu în materiale omogene.

1. Mercur, în lămpi compacte fluorescente, atunci când cantitatea acestuia nu depășește 5 mg per lampă

2. Mercur, în lămpi fluorescente drepte, cu utilizare generală, atunci când:

a) cantitatea de fosfat halogenat nu depășește 10 mg;

b) cantitatea de trifosfat, cu durată de viață normală, nu depășește 5 mg;

c) cantitatea de trifosfat, cu durată de viață lungă, nu depășește 8 mg.

3. Mercur, în lămpi fluorescente drepte, cu utilizare specială

4. Mercur, în alte tipuri de lămpi, care nu au fost menționate specific în prezenta anexă

5. Plumb, în sticla tuburilor cu raze catodice, în componente electronice și în tuburi fluorescente

6. Plumb, ca element de aliere în oțel cu conținut de plumb până la 0,35% în greutate, aliaj cu aluminiu cu conținut de plumb până la 0,4% în greutate și aliaj de cupru cu conținut de plumb până la 4% în greutate

7. Plumb, în aliaje de lipit cu temperatură de topire ridicată, ca de exemplu aliaje de lipit staniu-plumb având conținut de plumb mai mare de 85% în greutate, respectiv:

a) plumb, în aliaje de lipit pentru servere, sisteme de stocare și matrice de stocare, echipamentele infrastructurii

rețelelor destinate comutării, semnalizărilor, transmiterii și gestiunii rețelelor în domeniul telecomunicațiilor;

b) plumb, în piese electronice din ceramică (de exemplu, dispozitive piezoelectrice).

8. Cadmiu și compușii săi, în contacte electrice sau pentru cadmiere, cu excepția utilizărilor interzise, potrivit prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 347/2003 privind restricționarea introducerii pe piață și a utilizării anumitor substanțe și preparate chimice periculoase, cu modificările și completările ulterioare

9. Crom hexavalent, ca anticoroziv pentru sistemele de răcire din oțel carbon ale frigiderelor cu absorbție

10. DecaBDE în aplicații polimerice

11. Plumb, în cuzineți și semicuzineți din bronz cu plumb

12. Plumb, utilizat în sisteme de conectori cu pini flexibili

13. Plumb, ca material de acoperire pentru inele C ale modulelor termoconductoare

14. Plumb și cadmiu, în sticla optică și sticla filtrantă

15. Plumb, în aliajele de lipit constând din mai mult de două elemente pentru conectarea dintre pini și carcasa microprocesoarelor cu un conținut de plumb cuprins între 80% și 85% în greutate

16. Plumb, în aliaje de lipit care vizează realizarea unei conexiuni electrice viabile între purtător și substratul semiconductorului în carcasele de circuit integrat tip Flip Chip.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind reclasificarea protezelor pentru articulațiile de umăr, genunchi și șold prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 911/2005 privind stabilirea condițiilor de introducere pe piață și de punere în funcțiune a dispozitivelor medicale

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Prin derogare de la regulile prevăzute în anexa nr. 9 la Hotărârea Guvernului nr. 911/2005 privind stabilirea condițiilor de introducere pe piață și de punere în funcțiune a dispozitivelor medicale, protezele pentru articulațiile de umăr, genunchi și șold, dispozitive medicale cuprinse în clasa IIb, sunt reclasificate ca dispozitive medicale cuprinse în clasa III.

Art. 2. — În sensul prezentei hotărâri, prin *proteză pentru articulațiile de umăr, genunchi sau șold* se înțelege o componentă implantabilă, care nu include componente auxiliare, ca șuruburi, cleme, plăcuțe și instrumente, a unui sistem de proteză articulară totală destinată a realiza o funcție similară celei unei articulații naturale de umăr, de genunchi sau de șold.

Art. 3. — (1) Protezele pentru articulațiile de umăr, genunchi și șold care au fost supuse procedurii de evaluare a conformității înainte de 1 septembrie 2007, conform art. 19 lit. a) din Hotărârea Guvernului nr. 911/2005, sunt supuse unei evaluări a conformității complementare, potrivit pct. 4 din anexa nr. 2 la aceeași hotărâre, pentru obținerea unui certificat de examinare EC a proiectului înainte de 1 septembrie 2009. Această prevedere nu înlătură posibilitatea ca un producător să solicite evaluarea conformității pe baza prevederilor art. 17 lit. b) din aceeași hotărâre.

(2) Protezele pentru articulațiile de umăr, genunchi și șold, care au fost supuse procedurii de evaluare a conformității conform art. 19 lit. b) pct. 3 din Hotărârea

Guvernului nr. 911/2005 înainte de 1 septembrie 2007, pot fi supuse unei evaluări a conformității ca dispozitiv medical cuprins în clasa III, potrivit art. 17 lit. b) pct. 1 sau 2, după caz, din aceeași hotărâre, înainte de 1 septembrie 2010. Această prevedere nu înlătură posibilitatea ca un producător să solicite evaluarea conformității pe baza prevederilor art. 17 lit. a) din Hotărârea Guvernului nr. 911/2005.

(3) Până la 1 septembrie 2009, pe teritoriul României se acceptă introducerea pe piață și punerea în funcțiune a protezelor pentru articulațiile de umăr, genunchi și șold, certificate înainte de 1 septembrie 2007, conform prevederilor art. 19 lit. a) din Hotărârea Guvernului nr. 911/2005.

(4) Până la 1 septembrie 2010, pe teritoriul României se acceptă introducerea pe piață a protezelor pentru articulațiile de umăr, genunchi și șold, certificate înainte de 1 septembrie 2007, conform prevederilor art. 19 lit. b) pct. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 911/2005, și se permite punerea în funcțiune a acestor proteze după această dată.

Art. 4. — Prezenta hotărâre intră în vigoare la data de 1 septembrie 2007.

*

Prezenta hotărâre transpune Directiva 2005/50/CE privind reclasificarea protezelor pentru articulațiile de umăr, genunchi și șold în cadrul Directivei Consiliului Europei 93/42/CEE privind dispozitivele medicale, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (JOCE), L 210/43 din 12 august 2005.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Ministrul sănătății publice,
Gheorghe Eugen Nicolăescu
Ministrul economiei și comerțului,
Codruț Ioan Șeres
p. Ministrul integrării europene,
Ștefan-Francisc Csutak,
secretar de stat

București, 28 iunie 2006.
Nr. 837.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITARĂ VETERINARĂ
ȘI PENTRU SIGURANȚA ALIMENTELOR

ORDIN

privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Comitetului interministerial pentru supravegherea și controlul oficial al alimentelor și hranei pentru animale

Văzând Referatul de aprobare nr. 40.734 din 26 mai 2006, întocmit de Direcția generală siguranța alimentelor din cadrul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, având în vedere prevederile art. 10 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (3) și al art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 130/2006 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia, având în vedere Hotărârea Guvernului nr. 194/2006 privind înființarea, organizarea și funcționarea Comitetului interministerial pentru supravegherea și controlul oficial al alimentelor și hranei pentru animale, ținând cont de prevederile art. 4 alin. (5) din Legea nr. 150/2004 privind siguranța alimentelor și a hranei pentru animale, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul de organizare și funcționare a Comitetului interministerial pentru supravegherea și controlul oficial al alimentelor și hranei pentru animale, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor împreună cu instituțiile

implicate vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin și vor lua măsurile care se impun, conform prevederilor legale.

Art. 3. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,
Marian Avram

București, 29 iunie 2006.
Nr. 157.

ANEXĂ

REGULAMENT

de organizare și funcționare a Comitetului interministerial pentru supravegherea și controlul oficial al alimentelor și hranei pentru animale

CAPITOLUL I

Atribuții

Art. 1. — Comitetul interministerial pentru supravegherea și controlul oficial al alimentelor și hranei pentru animale, înființat prin Hotărârea Guvernului nr. 194/2006 privind înființarea, organizarea și funcționarea Comitetului interministerial pentru supravegherea și controlul oficial al alimentelor și hranei pentru animale, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 156 din 17 februarie 2006, denumit în continuare *Comitet interministerial*, are ca scop asigurarea bunei funcționări a sistemului de control oficial al alimentelor și hranei pentru animale și a unui nivel înalt de protecție a sănătății publice și a intereselor consumatorilor în ceea ce privește alimentele, incluzând bunele practici din domeniile de activitate ale autorităților implicate, inclusiv comerțul cu alimente.

Art. 2. — Comitetul interministerial are ca scop:

a) dezvoltarea și perfecționarea sistemului de control oficial al alimentelor;

b) perfecționarea cadrului legislativ și instituțional în materie, care să îndeplinească cerințele de integrare în piața unică europeană;

c) accelerarea procesului de armonizare a legislației naționale cu legislația comunitară în domeniu;

d) eliminarea suprapunerii de activități ale autorităților responsabile în efectuarea controlului oficial al alimentelor și hranei pentru animale;

e) asumarea responsabilităților pentru segmentele neacoperite în activitatea de control oficial al alimentelor și hranei pentru animale;

f) realizarea planurilor pentru programele de supraveghere și control al alimentelor și hranei pentru animale;

g) evaluarea rezultatelor programelor de supraveghere și control al alimentelor și hranei pentru animale;

h) evaluarea riscului prezentat de alimente pentru sănătatea omului;

i) respectarea intereselor consumatorilor, inclusiv informarea corectă a acestora referitoare la alimente.

Art. 3. — Atribuțiile principale ale Comitetului interministerial sunt următoarele:

a) analizează și evaluează sistemul actual de supraveghere și control al alimentelor și hranei pentru animale;

b) urmărește, în baza analizelor și evaluărilor efectuate, ca activitatea de control oficial al alimentelor să răspundă cerințelor prevăzute de legislația în domeniu;

c) identifică metodele și mijloacele practice care pot fi folosite pentru aplicarea unui sistem de control oficial, în conformitate cu cerințele Uniunii Europene;

d) propune realizarea, în condițiile legii, a unor acțiuni și măsuri speciale având ca scop prevenirea, eliminarea sau reducerea riscurilor pentru sănătatea publică și a animalelor;

e) propune Guvernului spre adoptare, prin intermediul Consiliului interministerial pentru probleme economice, politici fiscale și comerciale, piața internă, competitivitate, mediul de afaceri, măsurile ce se impun pentru dezvoltarea și perfecționarea sistemului de control oficial al alimentelor și hranei pentru animale, precum și a cadrului legislativ și instituțional în materie;

f) informează anual Guvernul, prin intermediul Consiliului interministerial pentru probleme economice, politici fiscale și comerciale, piața internă, competitivitate, mediul de afaceri, cu privire la activitatea și rezultatele obținute și elaborează un raport anual de activitate;

g) colaborează cu autoritățile și instituțiile publice și cu persoane juridice și fizice în vederea realizării rolului său;

h) îndeplinește orice alte atribuții în vederea realizării scopului pentru care a fost constituit, stabilite prin acte normative sau dispuse de primul-ministru;

i) urmărește respectarea intereselor consumatorilor, inclusiv informarea corectă a acestora referitoare la alimente.

CAPITOLUL II

Modul de organizare și funcționare

Art. 4. — Comitetul interministerial se întrunește trimestrial și ori de câte ori este necesar, la convocarea președintelui sau, în lipsa acestuia, a unuia dintre vicepreședinți.

Art. 5. — (1) Comitetul interministerial este condus de președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, în calitate de președinte.

(2) În lipsa președintelui, conducerea Comitetului interministerial este asigurată de unul dintre vicepreședinți, desemnat de președintele acestuia.

Art. 6. — Comitetul interministerial se consideră legal întrunit dacă se asigură prezența a minimum jumătate plus unu din numărul membrilor titulari.

Art. 7. — (1) Comitetul interministerial adoptă decizii cu majoritatea simplă a membrilor titulari prezenți. În cazul unui număr egal de voturi, votul președintelui este hotărâtor.

(2) Modificarea sau completarea Regulamentului de organizare și funcționare a Comitetului interministerial se face la cererea președintelui, a unuia dintre vicepreședinți sau la cererea a cel puțin două treimi din numărul membrilor titulari.

(3) Regulamentul de organizare și funcționare modificat sau completat va fi aprobat prin ordin al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, în termen de 10 zile de la data adoptării lui, și va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 8. — (1) Dezbaterile și deciziile din cadrul reuniunilor se consemnează într-un registru de procese-verbale al Comitetului interministerial.

(2) Registrul de procese-verbale se va păstra la secretariatul Comitetului interministerial.

Art. 9. — (1) Secretariatul Comitetului interministerial este asigurat de către reprezentanți ai Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor.

(2) Secretariatul tehnic al Comitetului interministerial este constituit din 3 (trei) membri și este coordonat de secretarul Comitetului interministerial care este și membru al acestuia.

(3) În perioada dintre două reuniuni secretariatul asigură legătura dintre membrii Comitetului interministerial, schimburile de informații și documentele necesare pentru îndeplinirea obiectivelor propuse, precum și convocarea acestora.

(4) Secretariatul tehnic urmărește efectuarea lucrărilor de secretariat și participă la reuniunile Comitetului interministerial fără drept de vot.

(5) Membrii Comitetului interministerial sunt convocați nominal, în scris și prin e-mail, cu minimum 5 zile înaintea

fiecărei reuniuni, comunicându-li-se locul, data și ora convocării, precum și ordinea de zi, la care se anexează documentele de lucru necesare.

(6) Propunerile din partea membrilor privind proiectele pentru ordinea de zi se primesc cu cel puțin 6 zile înainte de data stabilită pentru reuniune. În cazuri de urgență, convocarea, precum și întrunirea Comitetului interministerial se vor face în cel mai scurt timp posibil.

Art. 10. — (1) La ședințele Comitetului interministerial pot participa, în calitate de invitați, reprezentanți ai altor autorități ale administrației publice, precum și ai unor organizații neguvernamentale reprezentative ale întreprinzătorilor, producătorilor și consumatorilor.

(2) Autorități ale administrației publice, precum și ale unor organizații neguvernamentale reprezentative ale întreprinzătorilor, producătorilor și consumatorilor, invitate la ședințele Comitetului interministerial, vor desemna și vor comunica în scris președintelui Comitetului interministerial numele reprezentantului lor, cu cel puțin 6 zile înainte de data stabilită pentru reuniune.

Art. 11. — Comitetul interministerial este format din 14 membri care vor fi desemnați de instituțiile prevăzute în anexa la Hotărârea Guvernului nr. 194/2006.

CAPITOLUL III

Alte dispoziții

Art. 12. — Membrii care fac parte din Comitetul interministerial și din secretariatul acestuia își păstrează calitatea de angajat, respectiv de funcționar public la instituțiile de la care provin, precum și toate drepturile ce derivă din această calitate.

MINISTERUL AGRICULTURII, PĂDURILOR
ȘI DEZVOLTĂRII RURALE
Nr. 213 din 23 martie 2006

MINISTERUL ADMINISTRAȚIEI
ȘI INTERNELOR
Nr. 1.283 din 25 aprilie 2006

MINISTERUL JUSTIȚIEI
Nr. 1.132/C din 11 mai 2006

ORDIN

pentru aprobarea onorariilor maxime aplicabile conform prevederilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 20/2006 privind acordarea de facilități producătorilor agricoli și crescătorilor de animale în perioada de preaderare la Uniunea Europeană, corespunzătoare activităților de realizare și de verificare a lucrărilor de specialitate din domeniile cadastrului, geodeziei și cartografiei, desfășurate de către persoanele fizice și juridice autorizate pe teritoriul României

Văzând Referatul de aprobare al Direcției consolidarea proprietății, reforma structurilor de exploatare și conservarea solului nr. 103.717 din 23 martie 2006,

în baza prevederilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 20/2006 privind acordarea de facilități producătorilor agricoli și crescătorilor de animale în perioada de preaderare la Uniunea Europeană,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 155/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării RURALE, cu modificările și completările ulterioare, al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 63/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Administrației și Internelor, cu modificările și completările ulterioare, și al Hotărârii Guvernului nr. 83/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale, ministrul administrației și internelor și ministrul justiției emit următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă onorariile maxime aplicabile conform prevederilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 20/2006 privind acordarea de facilități producătorilor agricoli și crescătorilor de animale în perioada de preaderare la Uniunea Europeană, corespunzătoare activităților de realizare și de verificare a lucrărilor de specialitate din domeniile cadastrului, geodeziei și cartografiei, desfășurate de către persoanele fizice și

juridice autorizate pe teritoriul României, pentru terenuri agricole situate în extravilanul localităților, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — De prevederile prezentului ordin beneficiază producătorii agricoli care posedă un atestat de fermă familială cu caracter comercial, prevăzut în Ordonanța Guvernului nr. 20/2006, pentru terenurile agricole aflate în

extravilanul localităților, numai în condițiile prevăzute de art. 5 alin. (3) din ordonanța menționată.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale,
Gheorghe Flutur

Ministrul administrației și internelor,
Vasile Blaga

Ministrul justiției,
Monica Luisa Macovei

ANEXĂ

LISTA

onorariilor maxime corespunzătoare activităților de realizare și de verificare a lucrărilor de specialitate din domeniile cadastrului, geodeziei și cartografiei, desfășurate de către persoanele fizice și juridice autorizate pe teritoriul României, pentru terenuri agricole situate în extravilanul localităților

Planuri de amplasament și delimitare pentru terenuri agricole	până la 1 ha inclusiv*)	peste 1 ha până la 3 ha inclusiv*)	peste 3 ha până la 5 ha inclusiv*)	peste 5 ha până la 10 ha inclusiv*)	peste 10 ha până la 20 ha inclusiv**)	peste 20 ha până la 30 ha inclusiv**)
	Tarif maxim — lei (RON) —	Tarif maxim — lei (RON) —	Tarif maxim — lei (RON) —	Tarif maxim — lei (RON) —	Tarif maxim — lei (RON) —	Tarif maxim — lei (RON) —
Cu suprafețe neocupate de construcții	50	120	150	300	500	700

*) Tariful maxim reprezintă costul pe întreaga suprafață al fiecărei grupe.

**) Suprafața ce depășește 10 ha se va calcula cu un adaos de câte 20 lei (RON) la fiecare ha.

MINISTERUL AGRICULTURII, PĂDURILOR ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

privind schimbarea sediului Sucursalei Teritoriale Mureș—Olt a Administrației Naționale a Îmbunătățirilor Funciare

Având în vedere prevederile art. 12 alin. (1) din Regulamentul de organizare și funcționare a Administrației Naționale a Îmbunătățirilor Funciare, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.309/2004, cu modificările și completările ulterioare,

văzând Referatul de aprobare nr. 8.375 din 13 iunie 2006 al Administrației Naționale a Îmbunătățirilor Funciare privind necesitatea schimbării sediului Sucursalei Teritoriale Mureș—Olt și Hotărârea nr. 5 din 29 mai 2006 a Consiliului de administrație al Administrației Naționale a Îmbunătățirilor Funciare,

în temeiul art. 9 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 155/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă schimbarea sediului Sucursalei Teritoriale Mureș—Olt a Administrației Naționale a Îmbunătățirilor Funciare, menționat la nr. crt. 4 din anexa la Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 692/2004, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 11 octombrie 2004, din

municipiul Sibiu, Str. Autogării nr. 12, în municipiul Alba Iulia, Str. Dacilor nr. 7.

Art. 2. — Administrația Națională a Îmbunătățirilor Funciare va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale,

Vasile Lupu,
secretar de stat

București, 27 iunie 2006.
Nr. 438.

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII PUBLICE

ORDIN

pentru modificarea și completarea Ordinului ministrului sănătății nr. 466/2006 privind înființarea comisiilor consultative ale Ministerului Sănătății

În temeiul prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 168/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

văzând Referatul de aprobare al Secretariatului general nr. E.N. 1.314/2006,

ministrul sănătății publice emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului sănătății nr. 466/2006 privind înființarea comisiilor consultative ale Ministerului Sănătății, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 434 din 19 mai 2006, se modifică și se completează după cum urmează:

1. În anexa nr. 1 „Regulament de organizare și funcționare a comisiilor consultative ale Ministerului Sănătății”, la punctul a) „Comisia de specialitate a Ministerului Sănătății”, articolul 8, după litera m) se introduce o nouă literă, litera n), cu următorul cuprins:

„n) evaluarea bolnavilor pentru trimiterea la tratament în străinătate, în conformitate cu metodologia stabilită prin Ordinul ministrului sănătății nr. 50/2004 privind metodologia de trimitere a unor categorii de bolnavi pentru tratament în străinătate, cu modificările și completările ulterioare.”

2. În anexa nr. 1 „Regulament de organizare și funcționare a comisiilor consultative ale Ministerului Sănătății”, la punctul b) „Comisia de strategie terapeutică”, alineatul (3) al articolului 2 va avea următorul cuprins:

„(3) Membrii Comisiei de strategie terapeutică sunt:
— președinții comisiilor de specialitate ale Ministerului Sănătății Publice;

— 3 reprezentanți ai Ministerului Sănătății Publice, desemnați de către ministrul sănătății publice;

— 3 reprezentanți ai CNAS, desemnați de către președintele acesteia;

— 3 reprezentanți ai ANM, desemnați de către președintele acesteia;

— 2 reprezentanți ai Agenției Naționale de Transplant.”

3. La anexa nr. 2 „Componența comisiilor de specialitate ale Ministerului Sănătății”, punctul 11 „Comisia de medicină de familie” va avea următorul cuprins:

„11. Comisia de medicină de familie
Președinte: prof. dr. Afilon Jompan — Timișoara
Membri:

dr. Haber Gheorghe — Alba
dr. Zărnea Gheorghe — Arad
dr. Boșneag Mariana — Argeș
dr. Stângă Elena Antoaneta — Bacău
dr. Vajda Monica — Bihor
dr. Stroescu Șerban — Brașov
dr. Brînza Ileana Lucia — Brăila
dr. Tănăsescu Rodica Narcisa — București
conf. dr. Matei Dumitru — București
dr. Bistriceanu Valeriu — Buzău
dr. Culicianu Doru — Botoșani
dr. Tănase Otilia Elena — Bistrița
dr. Cantaragiu Daniela — Galați
dr. Dascăl Ana — Cluj
dr. Badea Laurențiu Remus — Constanța
dr. Kerekes Jenő — Covasna
dr. Dumitrescu Ileana — Dâmbovița
dr. Zbârcea Silvia — Dolj
dr. Buscu Rodica — Giurgiu
dr. Biro Denes Jozsef — Harghita
dr. Chiș-Șerban Ana-Aurelia — Hunedoara
dr. Sandu Carmen — Ialomița
dr. Deleanu Anca — Iași
dr. Antohi Ioan — Maramureș
dr. Tronea Carmen Mariana — Mehedinți
dr. Mihăiescu Ileana — Mureș
dr. Condurache Didina — Neamț
dr. Răileanu Emilia — Olt
dr. Schnellbach Simona — Prahova
dr. Săpușan Maria — Sălaj
dr. Lang Ladislau — Satu Mare
dr. Jipa Ioana — Sibiu
dr. Franciuc Irina — Suceava
dr. Coșmeleață Ion — Teleorman
dr. Marina Răluca Alexandrescu — București
dr. Sopov Simona — Tulcea
dr. Bărăgănescu Cristina — Vâlcea
dr. Ilisei Monica — Vaslui”.

4. La anexa nr. 2 „Componența comisiilor de specialitate ale Ministerului Sănătății”, punctul 17 „Comisia de obstetrică-ginecologie” va avea următorul cuprins:

„17. Comisia de obstetrică-ginecologie
Președinte: conf. dr. Gheorghe Peltecu — București
Membri:

prof. dr. Bogdan Marinescu — București
prof. dr. Virgil Ancăr — București
acad. prof. dr. Ioan Munteanu — Timișoara
prof. dr. Florin Stamatian — Cluj-Napoca
prof. dr. Florentina Pricop — Iași
conf. dr. Bela Szabo — Târgu Mureș
conf. dr. Nicolae Cernea — Craiova
Secretar: conf. dr. Radu Vlădăreanu — București”.

5. La anexa nr. 2 „Componența comisiilor de specialitate ale Ministerului Sănătății”, punctul 29 „Comisia de hematologie și transfuzii” va avea următorul cuprins:

„29. Comisia de hematologie și transfuzii
Președinte: prof. dr. Anca Lupu — București
Membri:

prof. dr. Șerban Marghit — Timișoara
prof. dr. Petrov Lujobimir — Cluj-Napoca
prof. dr. Anca Lupu — București
conf. dr. Adriana Coliță — București
conf. dr. Ecaterina Hanganu — Iași
dr. Alina Mirela Dobrotă — Constanța
dr. Stana Jenariu — Timișoara
Secretar: dr. Florentina Vlădăreanu — București”.

6. La anexa nr. 2 „Componența comisiilor de specialitate ale Ministerului Sănătății”, după punctul 30 se introduce un nou punct, punctul 31 „Comisia de medicina muncii”, cu următorul cuprins:

„31. Comisia de medicina muncii
Președinte: prof. dr. Eugenia Naghi — București
Membri:

șef lucrări dr. Elena Ana Pauncu — Timișoara
dr. Doina Popa — Iași
dr. Mihaela Stoia — Sibiu
dr. Didi Surcel — Cluj-Napoca
dr. Lorand Szasz — Târgu Mureș
dr. Adriana Todea — București
prof. dr. Ion Toma — Craiova
Secretar: dr. Mariana Oțelea — București”.

7. Anexa nr. 3 „Componența nominală a Comisiei de strategie terapeutică” va avea următorul cuprins:

„Președinte: prof. dr. Mircea Bârsan — Cluj-Napoca
Vicepreședinte: conf. dr. Vlad Iliescu — Ministerul Sănătății Publice

Membri:
prof. dr. Dan Dermengiu — București
prof. dr. Dan Tulbure — București
prof. dr. Vasile Astărăstoie — Iași
prof. dr. Virginia Zanc — Cluj-Napoca
prof. Mircea Beuran — București
prof. dr. Călin Giurcăneanu — București
prof. dr. Constantin Dumitrache — București
prof. dr. Oliviu Pascu — Cluj-Napoca
prof. dr. Olimpia Ghidrai — Cluj-Napoca
prof. dr. Sabin Oprea — Cluj-Napoca
prof. dr. Gheorghe Benga — Cluj-Napoca
dr. Raed Arafat — Târgu Mureș
conf. dr. Gabriel Mircescu — București
prof. dr. Dumitru Orășan — București
prof. dr. Sanda Măgureanu — București
prof. dr. Gheorghe Peltecu — București
conf. dr. Monica Pop — București
prof. dr. Stan Cotulbea — Timișoara
prof. dr. Rodica Anghel — București
prof. dr. Dinu Antonescu — București
prof. dr. Miron Bogdan — București
prof. Pompilia Dehelean — Timișoara
prof. dr. Mihaela Minulescu — București

conf. dr. Gheorghe Iana — București
 prof. dr. Adriana Sarah Nica — București
 conf. dr. Cristina Borzan — Cluj-Napoca
 prof. dr. Dragoș Stanciu — București
 dr. Florentina Vlădăreanu — București
 prof. dr. Ostin Mungiu — Iași
 prof. dr. Eugenia Naghi — București
 conf. dr. Ioan Buraga — Ministerul Sănătății Publice
 farm. Carmen Zaman — Ministerul Sănătății Publice
 dr. Vasile Cepoi — Casa Națională de Asigurări de Sănătate
 dr. Aurora Dragomirișteanu — Casa Națională de Asigurări de Sănătate

ec. Liliana Luckacs — Casa Națională de Asigurări de Sănătate
 farm. primar Nela Vilceanu — Agenția Națională a Medicamentului
 farm. primar Victoria Subțirică — Agenția Națională a Medicamentului
 dr. Simona Bădoi — Agenția Națională a Medicamentului
 prof. dr. Irinel Popescu — Agenția Națională de Transplant
 dr. Victor Zota — Agenția Națională de Transplant“.
Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății publice,
Gheorghe Eugen Nicolăescu

București, 29 iunie 2006.
 Nr. 788.

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

SECȚIA A TREIA

HOTĂRÂREA

din 26 ianuarie 2006, definitivă la 26 aprilie 2006, în Cauza Lungoci împotriva României

(Cererea nr. 62.710/00)

Strasbourg

Această hotărâre va rămâne definitivă în cazurile definite în art. 44 alin. 2 din Convenție. Ea poate fi supusă unor modificări de formă.

În Cauza Lungoci împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră formată din: domnii B.M. Zupančič, președinte, L. Caflisch, C. Bîrsan, doamna M. Tsatsa-Nikolovska, domnul V. Zagrebelsky, doamnele R. Jaeger, I. Ziemele, judecători, și domnul V. Berger, grefier de secție,

după ce a deliberat în Camera de consiliu la data de 5 ianuarie 2006, pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 62.710/00) îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, doamna Marina Elena Lungoci (*reclamanta*), a sesizat Curtea la data de 26 mai 2000 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamanta, căreia i-a fost admisă cererea de acordare a asistenței juridice, este reprezentată de către domnul I. Igreț, avocat din București. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de doamna B. Ramașcanu, agent guvernamental.

3. Reclamanta pretinde, în temeiul art. 6 alin. 1 din Convenție, o încălcare a dreptului său de acces la o instanță pentru a-și putea demonstra titlul de proprietate asupra unui imobil pe care aceasta l-a moștenit. Ea consideră că acest

lucru este o încălcare a dreptului la respectarea bunurilor, în temeiul art. 1 din Protocolul nr. 1.

4. Cererea a fost atribuită Secției a doua a Curții (art. 52 alin. 1 din Regulament). În cadrul acesteia, camera însărcinată cu examinarea cauzei (art. 27 alin. 1 din Convenție) a fost formată în conformitate cu art. 26 alin. 1 din Regulament.

5. Prin Decizia din 31 august 2004, Curtea a declarat cererea parțial admisibilă.

6. La data de 1 noiembrie 2004, Curtea a modificat componența secțiilor sale (art. 25 alin. 1 din Regulament). Prezenta cauză a fost atribuită Secției a treia astfel remaniată (art. 52 alin. 1).

7. Atât reclamanta, cât și Guvernul au depus observații scrise privind fondul cauzei (art. 59 alin. 1 din Regulament).

ÎN FAPT

deasupra parterului, o cotă-parte din terenul aferent acestor apartamente, precum și două garaje.

10. La data de 6 august 1947, G.I., N.I. și M.I. au făcut un partaj voluntar, în urma căruia N.I. a devenit proprietarul exclusiv al imobilului anterior amintit.

11. În 1950, în temeiul Decretului de naționalizare nr. 92/1950, unul dintre apartamentele imobilului a devenit proprietatea statului, restul imobilului fiind confiscat de către Partidul Comunist, prin Hotărârea Consiliului de Miniștri din 7 iulie 1950. Ulterior, prin Hotărârea din 26 martie 1955, Consiliul de Miniștri și-a apropiat acea parte a imobilului

I. Circumstanțele cauzei

8. Reclamanta s-a născut în anul 1943 și locuiește în București.

9. În temeiul unei convenții încheiate la data de 10 martie 1947 între G.I., N.I. și M.I., în calitate de proprietari ai unui imobil, și R.S. și M.D. (tatăl reclamantei), în calitate de reparatori-constructori, înregistrată la Administrația Financiară a Sectorului 1 din București la data de 7 februarie 1947, aceștia din urmă s-au obligat să repare parterul și subsolul imobilului mai sus amintit, urmând să obțină în schimb proprietatea mai multor apartamente pe care trebuiau să le construiască

identificată prin Hotărârea din 7 iulie, menționată mai sus. Din probele administrate de cele două părți rezultă că o societate de stat, denumită în prezent H., a fost însărcinată cu administrarea întregului imobil, prin Decizia Tribunalului Popular al Raionului Stalin din 3 mai 1955.

1. Prima acțiune în revendicare

12. La data de 6 aprilie 1992, reclamanta, în calitate de moștenitoare a lui M.D., a introdus împotriva societății H. o acțiune în revendicare în ceea ce privește apartamentele ce aparținuseră tatălui său. Ea a afirmat că statul își apropiase această proprietate fără titlu valabil. Ulterior, reclamanta și-a îndreptat acțiunea și împotriva Consiliului General al Municipiului București (*Consiliul*).

13. La data de 27 octombrie 1993, Judecătoria Sectorului 1 București i-a admis cererea. Aceasta a statuat că acea convenție încheiată între tatăl său și proprietarii imobilului avea valoare de titlu de proprietate și că, în calitate de moștenitoare, ea se putea pretinde titulara dreptului de proprietate asupra apartamentelor nr. 3, 5 și 7. Mai mult, instanța a constatat că statul nu și-a putut dovedi dreptul de proprietate asupra imobilului și a conchis că acesta fusese transferat în mod abuziv în patrimoniul statului. Instanța a dispus ca societatea H. și Consiliul să pună reclamanta în posesia apartamentelor sale și să îi înscrie dreptul de proprietate în registrul de înscripțiuni imobiliare.

14. Consiliul a introdus apel împotriva acestei sentințe, arătând că imobilul devenise proprietatea statului în baza Decretului de naționalizare nr. 92/1950 și că, în plus, tatăl reclamantei nu formulase nicio contestație împotriva acestei măsuri, conform legislației în vigoare la data respectivă. De asemenea, Consiliul a afirmat că reclamanta nu solicitase recunoașterea dreptului de proprietate asupra terenului aferent apartamentelor sale, în baza unei legi din 1991.

15. La data de 13 mai 1994, Tribunalul Municipiului București a respins apelul introdus de Consiliu ca nefondat. Reluând argumentele judecătoriei, acesta a considerat, la rândul său, că naționalizarea nu avusese temei juridic.

16. La data de 3 decembrie 1994, Curtea de Apel București a admis recursul Consiliului împotriva acestei decizii, a casat decizia tribunalului și, pe fondul cauzei, a considerat că acea convenție semnată la data de 10 martie 1947 nu transferase dreptul de proprietate, în ciuda autentificării și transcrierii sale în registrul de înscripțiuni imobiliare, și că, în lipsa unui act de transfer al proprietății, convenția respectivă nu avea valoare de titlu de proprietate. În consecință, Curtea de Apel București a respins acțiunea în revendicare a reclamantei ca neîntemeiată.

2. Acțiunea în constatarea valabilității convenției din 1947

17. La data de 17 octombrie 1995, reclamanta a sesizat Judecătoria Sectorului 1 București cu o acțiune îndreptată împotriva lui I.L. (fiica lui N.I.), cu scopul de a constata valabilitatea convenției încheiate la data de 10 martie 1947 între tatăl său și terții menționați mai sus (paragraful 9 de mai sus) și de a i se recunoaște astfel calitatea de proprietar al celor trei apartamente construite deasupra parterului imobilului în litigiu.

18. La data de 28 martie 1997, instanța i-a admis cererea și a constatat că ea era proprietara apartamentelor nr. 3, 5 și 7 din imobil, precum și a cotei-părți din terenul aferent. Aceasta a reținut că obiectul cererii era constatarea de către instanța a dreptului de proprietate al reclamantei asupra părții litigioase a imobilului. Instanța a reținut că, în virtutea convenției din 1947, părțile la convenție ar fi trebuit să întocmească, la sfârșitul lucrărilor prevăzute de actul respectiv, un proces-verbal de livrare în baza căruia dreptul de proprietate asupra celor trei apartamente ar fi fost transferat reparatoarelor-constructori ai imobilului. Apoi a mai adăugat:

„(...) ceea ce reclamanta dorește să obțină prin această acțiune este constatarea, pe calea unei hotărâri judecătorești, a tranzacției intervenite între părți (la convenția din 1947), care nu ar putea avea putere juridică în lipsa procesului-verbal de

livrare necesar pentru transferul dreptului de proprietate asupra apartamentelor construite deasupra parterului.“

19. În sfârșit, instanța a mai adăugat că, deși în momentul pronunțării sentinței imobilul aparținea statului, reclamanta avea interesul să introducă o asemenea acțiune pentru a beneficia de indemnizația prevăzută de Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, cu modificările ulterioare (*Legea nr. 112*).

Această sentință a rămas definitivă prin neapelare.

3. Cea de a doua acțiune în revendicare

20. La o dată neprecizată, reclamanta a introdus în fața Tribunalului Municipiului București o nouă acțiune în revendicare imobiliară împotriva Consiliului, întemeindu-și acțiunea pe Sentința rămasă definitivă din 28 martie 1997. Ea a revendicat apartamentele nr. 3, 5 și 7 din imobilul litigios.

21. La data de 30 noiembrie 1998, instanța a respins acțiunea datorită autorității de lucru judecat, considerând că o altă instanță se pronunțase deja în privința dreptului de proprietate al reclamantei asupra celor trei apartamente, în procedura care s-a finalizat cu Decizia definitivă a Curții de Apel București din 3 decembrie 1994. Instanța a analizat dacă există o identitate de părți și de obiect între cele două acțiuni în revendicare:

„[...] în temeiul articolului 1201 din Codul civil, instanța consideră [...] că există o identitate de părți, de obiect și de cauză [a celor două acțiuni]. Identitatea părților presupune participarea aceluiași persoane în aceeași calitate [...]. S-a constatat identitatea de obiect, adică [...] dreptul de proprietate asupra bunului revendicat. Prin urmare, instanța [...] va respinge acțiunea reclamantei.“

22. Reclamanta a introdus apel împotriva acestei hotărâri. Ea a afirmat că nu există o autoritate de lucru judecat, noua acțiune în revendicare fiind întemeiată pe o altă cauză, și anume Sentința rămasă definitivă din 28 martie 1997, prin care s-a constatat dreptul său de proprietate asupra celor trei apartamente.

23. La data de 17 iunie 1999, Curtea de Apel București a respins apelul reclamantei, reluând argumentele tribunalului referitoare la autoritatea de lucru judecat.

24. Mai mult, aceasta a considerat că Sentința rămasă definitivă din 28 martie 1997 nu avea nicio influență asupra prezentei acțiuni și că reclamanta s-ar fi putut prevala de sentința respectivă în cadrul unei cereri de revizuire a Deciziei din 3 decembrie 1994.

25. Reclamanta a formulat recurs împotriva acestei decizii. Ea a afirmat că, întrucât prima sa acțiune fusese respinsă pe motivul lipsei titlului și din moment ce Sentința din 28 martie 1997 ținea loc de titlu, o nouă acțiune ar trebui admisă.

26. La data de 17 decembrie 1999, Curtea Supremă de Justiție i-a respins recursul, pe motiv că nu a prezentat nici „actul de transfer al proprietății apartamentelor“, nici procesul-verbal de livrare prevăzut în convenția din 1947, drept care exista autoritate de lucru judecat.

II. Dreptul și practica internă pertinente

A. Codul civil

27. Articolul pertinent din Codul civil prevede următoarele:

„Articolul 1201

Este lucru judecat atunci când a doua cerere în judecată are același obiect, este întemeiată pe aceeași cauză și este între aceleași părți, făcută de ele și în contra lor în aceeași calitate.“

B. Codul de procedură civilă

28. Articolele pertinente din Codul de procedură civilă prevăd următoarele:

„Articolul 111

Partea care are interes poate să facă cerere pentru constatarea existenței sau neexistenței unui drept. Cererea nu poate fi primită dacă partea poate cere realizarea dreptului.

[...]

Articolul 322

Revizuirea unei hotărâri rămase definitive în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri dată de o

instanță de recurs atunci când evocă fondul, se poate cere în următoarele cazuri:

[...]

5. dacă, după darea hotărârii, s-au descoperit înscrisuri doveditoare, reținute de partea potrivnică sau care nu au putut fi înfățișate dintr-o împrejurare mai presus de voința părților, ori dacă s-a desființat sau s-a modificat hotărârea unei instanțe pe care s-a întemeiat hotărârea a cărei revizuire se cere.

[...]

7. dacă există hotărâri definitive potrivit date de instanțe de același grad sau de grade deosebite, în una și aceeași pricină, între aceleași persoane, având aceeași calitate.

[...]

9. dacă Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a drepturilor sau libertăților fundamentale datorată unei hotărâri judecătorești, iar consecințele grave ale acestei încălcări continuă să se producă și nu pot fi remediate decât prin revizuirea hotărârii pronunțate.“

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a art. 6 § 1 din Convenție

29. Reclamanta pretinde că i s-a încălcat dreptul de acces la justiție din cauza respingerii, de către instanțele interne, a celei de-a doua acțiuni în revendicare a sa, pe motiv că exista autoritate de lucru judecat. Ea invocă art. 6 alin. 1 din Convenție, care prevede următoarele, în partea sa pertinentă:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil [...] de către o instanță [...] care va hotărî [...] asupra contestațiilor referitoare la încălcarea drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil [...]“

30. Guvernul consideră că autoritatea de lucru judecat face parte din limitările justificate ale dreptului de acces la o instanță, contribuind la respectarea securității raporturilor juridice și a echității procedurii. Cu toate acestea, consideră că autoritatea de lucru judecat nu afectează, în speță, substanța dreptului reclamantei de a avea acces la o instanță, în măsura în care instanțele naționale s-au pronunțat asupra temeiniciei cererii sale în cadrul primei acțiuni în revendicare. Nu se poate lua în discuție încălcarea art. 6 alin. 1 din Convenție decât în cazul în care principiul autorității de lucru judecat a fost aplicat în mod greșit de către instanțe. Guvernul consideră că, în speță, instanțele interne au stabilit în mod corect că există autoritate de lucru judecat, cauza celor două acțiuni în revendicare aduse de reclamantă în fața instanțelor naționale fiind aceeași, și anume convenția din 1947 și efectele sale juridice.

Acțiunea introdusă de către reclamantă, ce s-a încheiat prin Sentința din 28 martie 1997, nu a transferat un drept de proprietate în patrimoniul său și, astfel, nu a creat un nou raport juridic. Prin urmare, nu era vorba decât de un nou mijloc de probă, ce nu putea constitui cauza celei de-a doua acțiuni în revendicare.

31. În observațiile sale complementare (ulterioare datei de 31 august 2004, dată la care Camera a declarat cererea parțial admisibilă), Guvernul pune accentul pe faptul că excepția lucrului judecat constituie o limitare a dreptului de acces la justiție, care respectă cerințele impuse de jurisprudența Curții în materie. Mai exact, ea urmărea un scop legitim, și anume securitatea raporturilor juridice, existând un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul vizat (*Stubbing și alții împotriva Regatului Unit*, Hotărârea din 22 octombrie 1996, Culegere de hotărâri și decizii 1996-IV, p. 1502, § 50, *Ashingdane împotriva Regatului Unit*, Hotărârea din 28 mai 1985, seria A nr. 93, p. 24, § 57, și *Levages Prestations Services împotriva Franței*, Hotărârea din 23 octombrie 1996, Culegere de hotărâri și decizii 1996-V, p. 1543, § 40). Mai mult, Guvernul reamintește faptul că interpretarea și aplicarea legislației interne pertinente, printre care și excepția lucrului judecat, incumbă în primul rând instanțelor naționale.

32. Reclamanta combate argumentele Guvernului, considerând că Sentința din 28 martie 1997, care a constatat

Conform jurisprudenței constante a instanțelor române, la data adoptării hotărârii atacate trebuie să existe „înscrisuri decisive noi“ necesare revizuirii unei hotărâri definitive, iar un act eliberat după acea dată nu este considerat astfel.

„Articolul 324

Termenul de revizuire este de o lună și se va socoti:

[...]

4. în cazurile prevăzute de art. 322 pct. 5, din ziua în care s-au descoperit înscrisurile ce se invocă ori, după caz, din ziua în care partea a luat cunoștință de hotărârea desființată sau modificată pe care s-a întemeiat hotărârea a cărei revizuire se cere;

[...]

Articolul 327

Dacă instanța încuviințează cererea de revizuire, ea va schimba, în tot sau în parte, hotărârea atacată.

[...]

dreptul de proprietate al acesteia, a constituit un titlu ce nu exista în momentul primei acțiuni în revendicare. Astfel, cauza celei de-a doua acțiuni în revendicare era sentința mai sus menționată și nu convenția din 1947. Curtea Supremă de Justiție, prin Decizia rămasă definitivă din 17 decembrie 1999, a constatat și ea faptul că acea convenție din 1947 nu transferase dreptul de proprietate asupra părții litigioase a imobilului, însă ulterior a ignorat Sentința din 28 martie 1997.

33. Ca reacție la observațiile complementare ale Guvernului, reclamanta își reiterează argumentele pe care le-a prezentat în primele observații și arată că instanțele naționale sesizate cu cea de-a doua acțiune în revendicare nu și-au dat osteneala să justifice identitatea de cauză dintre cele două acțiuni.

34. Curtea a statuat deja că art. 6 alin. 1 garantează tuturor persoanelor dreptul ca o instanță să analizeze orice contestație legată de drepturi și obligații cu caracter civil (*Golder împotriva Regatului Unit*, Hotărârea din 21 februarie 1975, seria A nr. 18, p. 18, § 36). În cauză se constată că reclamanta s-a putut folosi de căile de atac pe care i le oferea sistemul judiciar intern, și anume de o acțiune de constatare a valabilității unui drept cu caracter civil, urmată de o acțiune în revendicare ce a dus la Hotărârea rămasă definitivă din 17 decembrie 1999.

35. În sine, aceasta nu respecta în mod necesar imperativele art. 6 alin. 1 din Convenție: mai trebuie constatat faptul că nivelul de acces asigurat de legislația națională era suficient pentru a-i asigura persoanei „dreptul la o instanță“, ținând cont de principiul de preeminență a dreptului într-o societate democratică (vezi, printre altele, *F.E. împotriva Franței*, Hotărârea din 30 octombrie 1998, Culegere de hotărâri și decizii 1998-VIII, p. 3349, § 44, și *Yagtzilar și alții împotriva Greciei*, nr. 41.727/98, § 23, CEDO 2001-XII).

36. Desigur, dreptul de acces la justiție nu este absolut; el poate permite restricții admise implicit, întrucât, prin chiar natura sa, este reglementat de către stat. Elaborând o astfel de reglementare, statele se bucură de o anumită marjă de apreciere. Totuși, restricțiile aplicate nu pot limita accesul persoanei într-o asemenea manieră sau până într-acolo încât dreptul să fie atins în însăși substanța sa. În plus, aceste restricții nu sunt conforme cu art. 6 alin. 1 din Convenție decât dacă urmăresc un scop legitim și dacă există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul vizat (vezi *F.E. împotriva Franței* menționată mai sus, p. 3350, § 46, și *Yagtzilar și alții* menționată mai sus, § 26).

37. Curtea observă că instanțele naționale au respins cea de-a doua acțiune în revendicare a reclamantei, în temeiul art. 1201 din Codul civil, pe motiv că exista autoritate de lucru judecat cu prima acțiune în revendicare pe care partea interesată o formulase. Ea consideră, împreună cu Guvernul, că excepția autorității de lucru judecat urmărea un scop legitim deoarece ea viza, fără nici o îndoială, să asigure securitatea

raporturilor juridice în materie civilă. Dacă acest obiectiv pare legitim în sine, el merită, în speță, o analiză dintre cele mai atente, fără a uita contextul general al cauzei. În cauza de față rolul Curții nu este niciodată să controleze art. 1201 din Codul civil ca atare, ci să verifice dacă modalitatea în care aceste instanțe naționale au respins acțiunea în revendicare introdusă de către reclamantă, prin aplicarea dispozițiilor legale în materie de autoritate de lucru judecat, a respectat dreptul acesteia de acces la justiție (*Yagtzilar și alții* menționată mai sus, § 25, și *Skondrianos împotriva Greciei*, nr. 63.000/00, 74.291/01 și 74.292/01, § 28, 18 decembrie 2003).

38. Prima acțiune în revendicare a fost respinsă de către instanțele naționale pe motiv că reclamanta nu și-a dovedit dreptul de proprietate asupra apartamentelor în cauză (paragraful 16 de mai sus). Deși în urma acțiunii în constatare ea a obținut o sentință rămasă definitivă prin care se constată dreptul său de proprietate asupra apartamentelor respective, și anume Hotărârea din 28 martie 1997, ea nu și l-a putut demonstra în cadrul celei de-a doua acțiuni în revendicare: aceasta a fost respinsă de către instanțele naționale pe motiv de autoritate de lucru judecat în raport cu Decizia rămasă definitivă din 3 decembrie 1994, chiar dacă reclamanta a invocat un nou temei pentru acțiunea sa (paragraful 20 de mai sus).

39. Deși din art. 1201 din Codul civil rezultă foarte clar că, pentru a reține existența autorității de lucru judecat, este nevoie de o triplă identitate — de părți, de obiect și de cauză — a celor două acțiuni (paragraful 27 de mai sus), Tribunalul Municipiului București a respins cea de-a doua acțiune în revendicare, fără a da explicații asupra pretensei identității de cauză a celor două acțiuni (paragraful 21 de mai sus).

40. Curtea mai constată că, atunci când a statuat asupra recursului, Curtea Supremă de Justiție a respins afirmațiile reclamantei referitoare la lipsa de identitate de cauză, pe motiv că nu prezentase nici actul de transfer de proprietate, nici procesul-verbal impus de convenția din 1947 pentru transferul dreptului de proprietate. Or, din Sentința rămasă definitivă din 28 martie 1997 reiese că reclamanta nu avea cum să prezinte procesul-verbal, în măsura în care instanța constatarea că semnatarii convenției din 1947 au omis să îl redacteze (paragraful 18 de mai sus).

41. În plus, Curtea observă că nici o instanță nu a explicat motivele pentru care Sentința rămasă definitivă din 28 martie 1997 nu a constituit un act care constată dreptul de proprietate, așa cum susținea reclamanta, și nici nu a indicat care act ar fi putut beneficia de o asemenea calificare. În această situație, nu este exagerat să considerăm că Sentința definitivă din 28 martie 1997, care a dat câștig de cauză reclamantei, este lipsită de orice interes juridic, în măsura în care persoana interesată nu se mai bucură de posibilitatea clară și concretă de a-și dovedi în justiție dreptul pe care aceasta i l-a recunoscut.

42. În această privință, Curtea observă că Curtea de Apel București a indicat faptul că reclamanta s-ar fi putut prevala de această sentință printr-o cerere de revizuire a Deciziei din 3 decembrie 1994. Art. 322 din Codul de procedură civilă, așa cum este el interpretat de către instanțele interne (paragraful 28 de mai sus), prevede, ca o condiție de admisibilitate a cererii, în special existența unei „probe decisive noi” în momentul pronunțării deciziei a cărei revizuirii se solicită. Or, Curtea relevă faptul că Sentința din 28 martie 1997 era ulterioră hotărârii rămase definitivă atacate, și anume Decizia din 3 decembrie 1994. Pe cale de consecință, această cale nu oferea reclamantei o posibilitate clară și concretă de a contesta un act ce constituie o ingerință în drepturile sale.

43. În lumina celor de mai sus, Curtea consideră că accesul la justiție, dar numai pentru a i se declara acțiunea inadmisibilă prin efectul legii, nu respectă imperatiul art. 6 alin. 1 din Convenție și că reclamanta a fost astfel lipsită de posibilitatea clară și concretă de a avea acces la o instanță care să statueze asupra contestației sale referitoare la drepturi și obligații cu caracter civil.

44. În concluzie, a avut loc încălcarea art. 6 alin. 1 din Convenție.

II. Asupra pretensei încălcări a art. 1 din Protocolul nr. 1

45. Reclamanta consideră că apartamentele în cauză nu au devenit niciodată proprietatea statului. Mai mult, ea se plânge că nu se poate bucura de dreptul său de proprietate asupra acestor apartamente. Ea se consideră victima unei încălcări a dreptului său de proprietate garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1, care prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

46. Guvernul consideră că reclamanta nu are nici un „bun” și nici o „speranță legitimă” de a obține recunoașterea dreptului său de proprietate asupra părții litigioase a imobilului, în sensul jurisprudenței organelor Convenției referitoare la art. 1 citat mai sus [*Kopecky împotriva Slovaciei* (GC), nr. 44.912/98, § 51-54]. El consideră că acțiunea ce s-a încheiat prin Sentința rămasă definitivă din 28 martie 1997 a Judecătorei Sectorului 1 București nu i-a recunoscut reclamantei decât calitatea de „fost proprietar” în sensul Legii nr. 112/1995 și nu i-a transferat un drept de proprietate asupra părții litigioase a imobilului, intrată în patrimoniul statului în 1950, așadar, înainte de ratificarea Convenției de către România la data de 20 iunie 1994.

47. Reclamanta consideră că apartamentele pe care le-a revendicat nu au intrat niciodată în patrimoniul statului, hotărârile Consiliului de Miniștri din 1950 și 1955 nefiind legi, în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1. Ea consideră că are un „bun” recunoscut prin Sentința din 28 martie 1997, a cărui posesie a pierdut-o temporar și abuziv în favoarea statului. Ea arată și că art. 2 alin. (2) din Legea nr. 10 din 8 februarie 2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prevede că persoanele ale căror imobile au fost naționalizate fără titlu valabil își păstrează calitatea de proprietar pe care o aveau la data naționalizării.

48. Curtea consideră că acest capăt de cerere este direct legat de cel analizat din perspectiva art. 6 alin. 1 din Convenție. Ținând cont de concluziile sale din paragrafele 40 și 41 de mai sus, aceasta consideră că nu există motive să se statueze asupra temeiniciei sale (vezi, *mutatis mutandis*, printre altele, *Glod împotriva României*, nr. 41.134/98, § 46, 16 septembrie 2003, și *Albina împotriva României*, nr. 57.808/00, § 42, 28 aprilie 2005).

III. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

49. Conform prevederilor art. 41 din Convenție,

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

50. Reclamanta solicită, pe baza unui raport de expertiză, 361.343 euro, reprezentând valoarea celor trei apartamente în cauză și a terenurilor aferente. De asemenea, ea solicită o sumă de 368.483 euro corespunzătoare chiriilor pe care le-ar fi putut încasa pentru apartamente între luna ianuarie 1997 și data realizării raportului de expertiză, și anume luna septembrie 2004.

Mai mult, ea solicită 20.000 euro cu titlu de daune morale pentru neplăcerile și frustrările pe care i le-au produs instanțele naționale prin respingerea celei de-a doua acțiuni în revendicare pe motiv de autoritate de lucru judecat.

51. Guvernul consideră că sumele solicitate cu titlu de prejudiciu material nu reprezintă valoarea reală a apartamentelor revendicate. Conform raportului de expertiză

prezentat, valoarea celor trei apartamente și a terenurilor aferente a fost estimată la 107.393 euro. În ceea ce privește lipsa de folosință, Guvernul subliniază că, în conformitate cu jurisprudența Curții în materie, nicio reparație nu trebuie acordată reclamantei (*Popa și alții împotriva României*, nr. 31.172/96, § 55, 29 aprilie 2003). În orice caz, Guvernul subliniază că în această privință expertiza ar fi trebuit să țină cont de valoarea chiriei stabilite de prevederile legale în vigoare la data respectivă.

În ceea ce privește daunele morale, Guvernul consideră că suma solicitată este exagerată și că nu s-a stabilit nicio legătură de cauzalitate între pretinsul prejudiciu și o eventuală încălcare a dreptului reclamantei de a avea acces la justiție. În opinia sa, o eventuală constatare a încălcării art. 6 alin. 1 din Convenție ar constitui în sine o reparație echitabilă satisfăcătoare.

52. Curtea observă că, în speță, singurul temei ce trebuie reținut pentru acordarea satisfacției echitabile constă în faptul că reclamanta nu a beneficiat de un drept de acces la justiție pentru a-și revendica bunurile imobiliare, încălcându-se art. 6 din Convenție.

53. În ceea ce privește pretinsul prejudiciu material, Curtea nu poate specula la ce rezultat ar fi putut duce cea de-a doua acțiune în revendicare dacă încălcarea Convenției nu ar fi avut loc. Așadar, nu are motive pentru care să îi acorde reclamantei despăgubiri cu acest titlu (vezi, *mutatis mutandis*, *Findlay împotriva Regatului Unit*, Hotărârea din 25 februarie 1997, Culegere 1997-I, p. 284, § 85).

54. În ceea ce privește prejudiciul moral, Curtea consideră că reclamanta a suferit o frustrare din cauza respingerii celei de-a doua acțiuni în revendicare. Statuând în echitate, Curtea îi acordă 5.000 euro cu titlu de prejudiciu moral.

55. Curtea reamintește și jurisprudența sa bine stabilită, conform căreia în caz de încălcare a art. 6 din Convenție trebuie ca reclamantul să fie repus, pe cât posibil, într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar fi aflat dacă n-ar fi existat încălcarea cerințelor acestui articol [*Piersack împotriva Belgiei* (art. 50), Hotărârea din 26 octombrie 1984, seria A nr. 85, p. 16, § 12]. O hotărâre prin care se constată o

încălcare determină pentru statul pârât obligația juridică nu numai de a plăti persoanei interesate sumele alocate cu titlu de satisfacție echitabilă, dar și de a alege, sub controlul Comitetului Ministrilor al Consiliului Europei, măsurile generale și/sau, dacă este cazul, individuale ce trebuie adoptate în ordinea sa juridică internă pentru a pune capăt încălcării constatate de către Curte și pentru a-i șterge pe cât posibil consecințele, astfel încât să restabilească, în măsura posibilităților, situația anterioară acesteia [*Ilaşcu și alții împotriva Moldovei și Rusiei* (GC), nr. 48.787/99, § 487, CEDO 2004-VII].

56. Art. 322 alin. 9 din Codul de procedură civilă permite revizuirea unui proces pe plan intern în cazul în care Curtea a constatat încălcarea drepturilor unui reclamant. Mai mult, Curtea consideră că atunci când conchide că un reclamant nu a avut acces la o instanță stabilită prin lege, reparația cea mai potrivită ar fi, în principiu, rejudecarea sau redeschiderea procedurii în timp util și cu respectarea cerințelor art. 6 din Convenție (vezi, *mutatis mutandis*, *Somogy împotriva Italiei*, nr. 67.972/01, § 86, 18 mai 2004, *Geçer împotriva Turciei*, nr. 53.431/99, § 27, 23 octombrie 2003, *Tahir Duran împotriva Turciei*, nr. 40.997/98, § 23, 29 ianuarie 2004, și *Caloglu împotriva Turciei*, nr. 55.812/00, § 30, 29 iulie 2004).

B. Cheltuieli de judecată

57. Reclamanta solicită rambursarea cheltuielilor de judecată, însă nu își detaliază și nici nu își justifică cererea, făcând referire numai la raportul de expertiză realizat pentru stabilirea prejudiciului material.

58. Guvernul nu se opune rambursării cheltuielilor de judecată, cu condiția ca ele să fie justificate, necesare și rezonabile.

59. Totuși, în speță, deoarece reclamanta nu a precizat valoarea acestor cheltuieli și nu a depus niciun document justificativ în acest sens, Curtea decide să nu îi acorde nicio sumă cu acest titlu.

C. Dobânzi

60. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de preț marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE:

1. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 6 alin. 1 din Convenție;
2. hotărăște că nu se impune analiza pretensei încălcări a art. 1 din Protocolul nr. 1;
3. hotărăște:

a) ca statul pârât să asigure, în termen de 6 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, conform art. 44 alin. 2 din Convenție, și dacă reclamanta dorește acest lucru, redeschiderea procedurii și să îi plătească 5.000 (cinci mii) euro cu titlu de daune morale, precum și orice altă sumă datorată cu titlu de impozit, convertită în lei românești, la cursul de schimb aplicabil la data plății;

b) ca, începând de la expirarea termenului respectiv și până la plata efectivă, această sumă să fie majorată cu o dobândă simplă de întârziere egală cu dobânda minimă pentru împrumut practică de Banca Centrală Europeană, valabilă în această perioadă, la aceasta adăugându-se o majorare cu 3 puncte procentuale;

4. respinge cererea de despăgubire echitabilă pentru rest.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 26 ianuarie 2006, în temeiul art. 77 alin. 2 și 3 din Regulament.

Boštjan M. Zupančič,
președinte

Vincent Berger,
grefier

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

